

No diràs res

Perquè l'interior de les costelles és un lloc perfecte on contenir la covardia

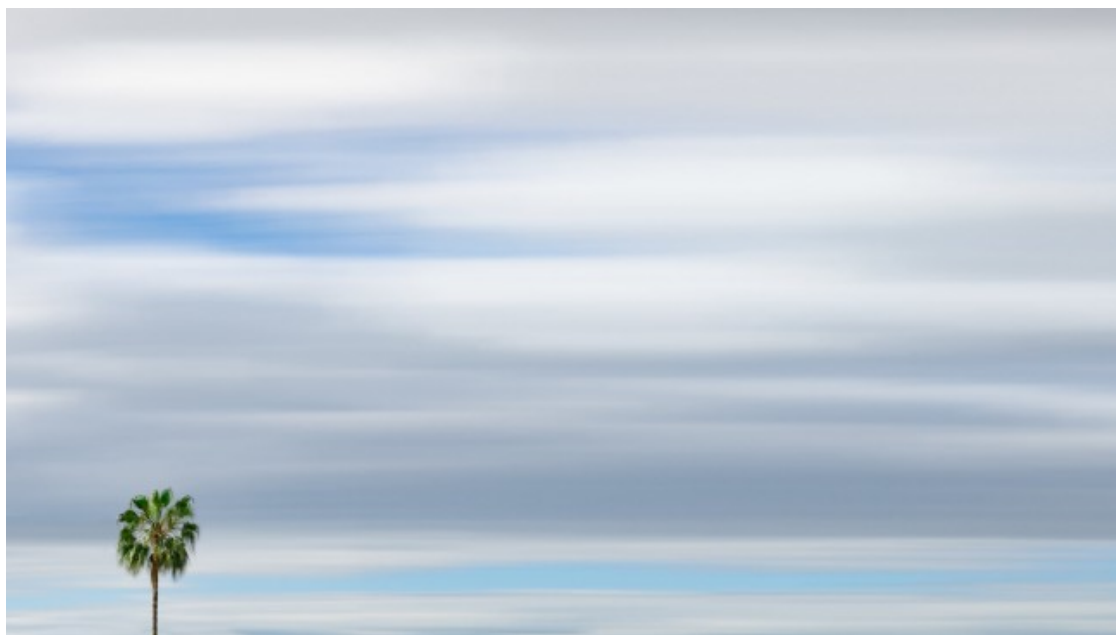

Foto: Pedro Oñate

No li diràs que enyores tant el somriure que se li escapa vergonyós quan l'estires per ballar una lenta. No li diràs que en el fons t'encanta que et descobreixi llocs bonics tan a prop de casa, ni li diràs que t'enamora el riure nerviós que li brolla de la boca com a un xiquet. No li explicaràs tampoc que aquests dies et dutxes a les fosques amb nocturns de Chopin. Ni li diràs amb quanta solitud comparteixes pis entre setmana. Ni li parlaràs de quanta tristesa cap dins la foscor d'un lavabo menut. Per descomptat que tampoc faràs cap referència que de vegades t'espantes del potencial que tens tu sola per fer-te mal. No. No diràs res.

Deu ser com tenir el superpoder de volar només dins d'un avió, això de poder mostrar la tristesa només quan estàs sola, et dius. Per això no li diràs només vull el que em passa quan m'abrades. Perquè no vols semblar dèbil. Perquè l'interior de les costelles és un lloc perfecte on contenir la covardia. I que fugiries amb ell per una carretera anèmica i li preguntaries on són els cervells que prometen els senyals de trànsit, tampoc no l'hi diràs.

No. No diràs res, però de vegades penses, qui sap, si mai t'hi atrevissis, potser podríeu jugar a sentir-vos sols plegats, o a fer-vos companyia.